
Vzpurná princezna

Georgie Blalock

Dnes má drahá Louise 20. narozeniny. Je z ní (a kdo by si to před pár lety pomyslel?) chytrá, milá dívka s ryzím charakterem, silná a s výraznými vlastnostmi – nesobecká, milující, dobrá dcera a velmi talentovaná umělkyně. Dělá teď úplně sama mou bustu, která bude neobyčejně zdařilá.

KRÁLOVNA VIKTORIE SVÉ DCEŘI
PRUSKÉ KORUNNÍ PRINCEZNĚ

HRAD WINDSOR, BŘEZEN 1868

„Máte nějakou představu, jaké další dílo byste chtěla vytvořit?“ Mary stála s Louise ve studeném světlém ateliéru a na otočném stojanu před nimi ležela hrouda čerstvé hlíny z Londýna.

„Nevím.“ Louise zírala na beztvárovou hmotu, po čajovém dýchánku na děkanství už několik dní podrážděná, plná zklamání a beznaděje. Vždyť na tom nezáleží, co teď vytvoří, a vlastně nikdy. Zůstane navždycky jen matčínou služkou, všechny její naděje a přání budou pošlapány a rozdrceny královskou patou.

„Tak dost té apatie,“ domlouvala jí Mary. „Narazila jste na překážku, to se stává všem umělcům. Nedovolím, abyste to vzdala ještě dřív, než vůbec začnete.“

„Nevzdávám se.“ Vlastně ano, jenže to před svou váženou učitelkou nechtěla přiznat. Věděla, že Mary v průběhu své kariéry čelila horším věcem a nikdy ve svém úsilí neustala. Louise taky nemohla všeho nechat, i když netušila, k čemu jí to bude dobré.

„Dobře. Tak mi povězte, na čem teď hodláte dělat. Musíte pokračovat, zvyknout si na práci beze mě. Už nám nezbývá moc společného času.“

„Nechci na to myslet.“ Mary souhlasila, že bude Louise dávat hodiny do začátku dubna, kdy Louise buď začne navštěvovat školu, nebo bude nucena pokračovat v tvorbě sama.

„Tak tedy přemýšlejte o své práci.“

Louise se oprostila od chmur a soustředila myšlenky na hlínu. Čekala, až prozradí, jaký tvar se v ní ukrývá, než ho svými nástroji odhalí. Pan Boehm říkal, že jsou v oblibě jezdecké sochy. Mohla by třeba udělat sochu svého koně Andrewa, ale neuměla si představit, jak se z hlíny tvaruje koňská šíje a hýždě. Dlouho nakláněla hlavu hned na tu a hned na onu stranu a čekala, až se dostaví inspirace. Když k tomu konečně došlo, málem ji to omráčilo.

„Mamá. Udělám bustu své matky.“ Nechtěla se tím námětem zabývat, ale se stejnou silou k ní dolehlo vědomí, že z hlediska modelářství je to moudré rozhodnutí. Mohla matčinu podobu tvořit podle živoucí předlohy, studovat ji každý den, pokud si to bude přát, což je privilegium, které nemají ani nejlepší dvorní malíři či sochaři, a mohla ho využít ke svému prospěchu. „Ze všeho nejvíc se jí líbí lichtivá podoba a tu pro ni stvořím. Udržím svůj problém a své dovednosti v popředí její myslí a možná to bude stačit, aby změnila názor.“

„Opravdu jsi vystihla její majestát, Loosy.“ Leopold otáčel podstavcem potřísněným hlínou a trocha denního světla, co ještě zbývala, se smísila s oranžovým svitem lampy a vnesla do busty jejich matky život a vroucnost. „Až na ten nos a čelist. Ty takhle nevypadají.“

„Já vím, ale tentokrát to nevadí. Nemůže to být naprosto dokonalé, protože jinak si mamá nebude myslet, že potřebuju další lekce.“ Louise minulý týden strávila každou volnou chvíli prací na sošce. Poháněla ji nejen nutnost zabrat se do práce, ale i vědomí naléhavosti. Za pár týdnů začne ve škole jarní semestr a ona u toho musí být.

„Kdy jí to ukážeš?“

„Nevím. Musí nastat správná chvíle, nebo bude tohle všechno k ničemu.“ Oba nadskočili, protože se za dveřmi ateliéru ozval hluk. „Někdo sem jde. Rychle, pomoz mi ji přikrýt.“

Ať už se tam ukáže kdokoli, Louise nemínila dopustit, aby bustu viděl a zkazil překvapení.

Popadli okraje plachty, přehodili ji přes bustu a utíkali k oknu předstírat, že obdivují zahradu. Leopold u okna klesl na sedátko, na čele se mu leskl pot, i malé úsilí ho neúměrně zmáhalo. Louise mu podala kapesník, Leopold si rychle osušil čelo a zastrčil vlhký hadřík do kapsy kabátu těsně předtím, než dveřmi prošla Beatrice.

„Co tady vy dva provádíte?“ zeptala se dětským hláskem, v němž se ozýval matčin panovačný tón.

„Prohlížíme si zahradu kvůli skicování,“ odpověděla Louise.

„Leopold by se neměl namáhat, zvláště s tebou. Říkala to mamá a poznám, že nekreslíte, nemáte skicáky a tužky.“

„Nikdo netvrdí, že kreslíme. Jen jsme se dívali do zahrady,“ odsekl Leopold. „Co chceš?“

Beatrice pátrala očima po důkazech nějakých uměleckých bakchanálií nebo něčem nemravném, co by mohla mamá vyzvonit. Louise se na zahalenou bustu ani nepodívala, nechtěla k ní bezděky přitáhnout pozornost. Beatrice si jí nevšímalá, strávila v uměleckých ateliérech dost času na to, aby se přikrytými výtvy nezabývala. Když nic zajímavého neobjevila, našťvaně složila paže přes hrud'. „Měli byste se oblékat k večeři.“

„A ty taky.“ Leopold zvedl hůlku a namířil ji ke dveřím. „A teď jdi, než zavolám chůvu a postarám se, aby tě poslala do postele bez večeře.“

Beatrice na něj vyplázla jazyk a rozběhla se zpátky tam, odkud přišla.

Louise si oddechla. „Proč musí být tak protivná?“

„Je moc malá, aby tomu rozuměla, ale jednou to pochopí.“ Leopold poklepal prsty o rukojeť hůlky. „Bude chtít něco, co jí mamá nedá, nejspíš manžela, a když se nepohrneme, abychom se jí zastali, bude litovat, že se chovala tak ošklivě. Já jí rozhodně nepomůžu, pokud tady ještě budu.“

Louise ho neujišťovala, že se dožije požeňnaného věku. Otřepané fráze by znevážily krutou realitu, jíž čelil pokaždé, když se poranil a doktoři nedokázali zastavit krvácení.

Leopold se odbelhal k bustě a stál z ní plachtu.

„Zrovna jsem dostal nápad, kdy bychom ji mohli ukázat mamá.“

„Povíš mi to?“

„Všechno má svůj čas.“ Leopold zatočil hůlkou a vykročil ke dveřím.

„Kdo je tady protivný?“ zavolala za ním Louise a její bratr se místo odpovědi zasmál.

„Beatrice říkala, žeš lelkoval v Louisině ateliéru, místo abys odpočíval, jak jsem ti nařídila,“ kárala mamá Leopolda, když před ně sluha kladl talíře s prvním chodem. Dnes jich bylo u stolu málo, seděly tam s nimi jen mamá, Beatrice, lady Elyová a lady Churchillová. Generál Grey večerel s manželkou v jejich soukromém apartmá ve windsorské věži. Nepřipojili se k nim ani Lenchen a princ Kristián, jimž mamá mimořádně dovolila strávit večer doma v nedalekém Cumberland Lodge. „Do Louisina ateliéru už chodit nebudeš.“

Leopold zalpal po dechu. „Mám zakázáno vídat se s vlastní sestrou?“

„Vídej se s ní někde jinde.“ Mamá dala kousek chleba Sharpovi.

„To bude těžké, když je buď s tebou, nebo tráví všechnen čas v ateliéru,“ ozvala se Beatrice. „Kdo ví, co tam nahoře pořád provádí?“

Louise by sestře nejradši zapíchla vidličku do ruky.

„Pracuje na tvé bustě, mamá,“ oznámil Leopold a málem si sám vysloužil bodnutí za to, že vyzradil její tajemství. Louise na něj nevěřičně zírala, ale bratr jemným zvednutím ruky naznačil, ať mu důvěřuje.

„Na mé bustě?“ Mamá odložila lžici, zájem o sochu převýšil chuť na polévku. Lady Elyová a lady Churchillová si mohly konečně několik lžic polévky vychutnat, místo aby je hltaly.

„Je úplně senzační. Mělo to být překvapení, ale Beatrice ho zkazila.“

„Bejby, ty darebnice.“ Mamá jí pohrozila prstem a Beatrice svésila ramena. Místo aby sklidila pochvalu, že se snažila upozornit na potíže, byla napomenuta. Mamá si toho nevěšimala, polichocená vidinou busty a s mnohem lepší náladou. „Hned po večeri mi ji ukážeš.“

„Jak nádherné překvapení.“ Mamá stála před hliněným ztvárněním své podoby. „Paní Thornycroftová říká, že děláš pokroky, ale netušila jsem jak velké.“

„Snažila jsem se tě zachytit co nejvěrněji, ale něco tomu pořád chybí. Kdybys mi pózovala, mohla bych každý detail zdokonalit aspoň tak, jak mi to

skrovné dovednosti dovolí.“ Louise nechala ve vzduchu s vůní starých maleb viset náznak toho, jak by její další studium mohlo přinést prospěch i matce.

Mamá se dotkla jedním prstem své plné brady a prohlížela si šedé rysy, ve světle lampy hřejivé. „Skvělý nápad.“

„S podobiznami Bejby, Arthura a tou mojí můžeš směle konkurovat panu Winterhalterovi,“ prohlásila mamá, která Louise seděla modelem. Pozdně odpolední slunce jí zjemňovalo vrásky kolem úst a zvýrazňovalo volánky a kostkovaný vzor černých šatů.

„Mohla bych třeba přemluvit tvoje dámy, aby mi pózovaly, a namalovat něco na způsob jeho *Florindy*.“ Louise se vyklonila zpoza busty a jízlivě se na matku usmála.

„Dokud nebudeš vdaná, nic takového neuděláš,“ zasmála se mamá, když si stejně jako Louise představila, že její dvorní dámy pózují na zahradě s obnaženými ňadry při imitování výjevu na Winterhalterově obraze, který v Osborne House visel v pracovně, o niž se dělila s manželem. Mamá se pohodlně usadila v křesle, její smích utichl a po tváři jí přelétl uvolněný výraz. „Panu Winterhalterovi jsem pózovala moc ráda, připadalo mi to stejně přirozené jako s tebou.“

Louise se při uhlazování oblíny matčiny tváře na chvíli zastavila, potěšená vzácně láskyplným projevem. Čas, který matka v posledním týdnu věnovala tomu, aby jí pózovala, byl veskrze příjemný. Každodenní krátký oddech od povinností jí zklidňoval a mírnil její kousavé poznámky. Mluvily spolu o akvarelech a olejomalbách a o tom, kde by mohly na podzim v Balmoralu skicovat. „Seděla jsi mu modelem tolikrát, žes na něj byla zvyklá.“

„Ne, bylo to cosi jiného, nějaká éterická vlastnost, kterou všichni umělci neoplývají, a strávila jsem pózováním dost času, abych tohle věděla.“ Zatřepetala prsty, položenými na bříše. „Proto jsem si ho vybrala, aby namaloval tajný obraz.“

„Ten v tatínkově pracovně, kde máš rozpuštěné vlasy?“

„Ano. Museli jsme to tajit, aby papá něco nezjistil a nezkazil překvapení, ale neměl sebemenší podezření. Byl zvyklý, že mě pan Winterhalter často portrétuje, a vůbec mu nepřipadalo divné, že spolu trávíme čas v ústraní. Mělas vidět, jak se tvářil, když jsem mu ten obraz v den jeho narozenin ukázala. Vždycky říkal, že má tento můj portrét nejradši.“ Její slova nepro-

vázely slzy, kvílení ani kapesníky s černým okrajem, číselka z nich hřejivost šťastných vzpomínek. Vnesly do matčina výrazu světlo a změnily tvar jejích rysů. Louise rychle pracovala, aby zachytila dávno zapomenuté mládí, které vzpomínky propůjčily matčinu obličej. Takhle si mamá pamatovala z dětství: usměvavou ženu těšící se ze života, matku, která překonala nejisté a osamělé dětství, jemuž dominovala babička a sir John Conroy, zdělila trůn a s ním povinnosti a úctu světa. Louise chtěla zachytit v kameni právě tuto ženu. „Papá se vždycky rozzářil stejně jako ty, když se pohroužíš do svého umění. Máš v sobě víc zanícení než ostatní. Ach ano, jsou talentovaní a líbí se jim tvořit, ale tebe to uchvacuje stejně jako tatínka. Musíš tohle dělat, jako musíme dýchat.“

„Musím,“ přiznala Louise s opatrnou upřímností. „Nemůžu bez toho žít, jako ty nemůžeš žít bez svých dopisů a deníků.“

Mamá přikývla. „Můžu se podívat?“

„Jistě.“ Louise odložila náradí a mamá si stoupla vedle ní.

Chvíli si bustu prohlížela a Louise si zatím čistila nehty od hlíny a s obavami čekala na její reakci.

„Tuhle tvář jsem už dlouho neviděla,“ pronesla nakonec mamá. „Kdyby tu byl drahý papá, řekl by, že talent by se měl řádně pěstovat. Jsi velice nadaná, ale paní Thornycroftová má pravdu, potřebuješ se ještě učit.“

Mamá se otočila k Louise ne jako královna vydávající nařízení, ale jako matka, kterou těšovalo sdílet s Louise lásku k umění. „Dám tedy generálu Greyovi pokyn, aby tě zapsal do Národní školy umění. Nemohu tě postrádat víc než jeden den v týdnu a nebudeš v Londýně zůstávat přes noc. Po výuce se vrátíš do Windsoru.“

„Ach, mamá, děkuju ti!“ Louise ji sevřela v náruči, opatrná, aby matce špinavýma rukama neumazala černé šaty.

Mamá ji popleskala po zádech a pak se z objetí vyprostila. „Samozřejmě budou platit pravidla. V Londýně tě od nádraží v Paddingtonu tam i zpátky doprovodí lady St. Albansová a lekce nesmějí zasahovat do tvých oficiálních povinností vůči mně a vlasti. Přestože si jako osobní sekretářka nevedeš zdatně, potřebuju tě, pokud mi není k dispozici Lenchen, protože Bejby je na tyhle věci ještě příliš mladá.“

„Udělám všechno, co se ode mě žádá, slibuju. Nebudeš litovat, že mě do školy pošleš.“

Mamá si ji prohlédla odshora až dolů. „To se teprve uvidí.“

Mé nejdražší dítě, máš manžela a mnoho příbuzných ve svém věku (já nemám žádné, nebo jen ty, kteří jsou k ničemu). Nikdy nepoznáš ten pocit strašné osamělosti, který na mě doléhá, když vidím, že moje vlastní děti jedno po druhém mají různorodé zájmy a já přestávám být středem jejich existence...

*KRÁLOVNA VIKTORIE SVĚ DCEŘI
PRUSKÉ KORUNNÍ PRINCEZNE*

*NÁRODNÍ ŠKOLA UMĚNÍ,
SOUTH KENSINGTON, LONDÝN, DUBEN 1868*

Mary vedla Louise vzhůru po širokém, vzdušném keramickém schodišti v Národní škole umění v South Kensingtonu. Barevné kachlíky na zdech a stropních klenbách propůjčily schodišti jeho název a propagovaly práci zdejšího keramického oddělení. Ve světle linoucím se vysokými okny se pohybovala spousta mužů a žen, příchozích či odcházejících z výuky v prvním patře umělecké galerie a prostor v přízemí, kde si prodávalo občerstvení. Když je Louise mýjela, někteří se zastavili a civěli na ni a další se jí rozpačitě ukláněli. Přečetli si v novinách sdělení, že je do školy zapsána, ale byli stejně udiveni jako Louise, že se tam opravdu ocitla.

Konečně tady byla.

Louise na každý nevěřící pohled odpovídala širokým úsměvem a přikývnutím, čímž všechny ještě víc šokovala. „Kéž by zapomněli, že jsem princezna, a prostě se ke mně chovali jako k jedné z nich.“

„Nebudou, ale když budete pilně pracovat, časem ve vás začnou vidět spolužačku a umělkyni,“ ujistila ji Mary.

„Ne pokud mi budou učitelé dál vytrvale lichotit.“ Poslední hodina byla spíš únavná než vzrušující. Ředitel pan Richard Burchett a řada starších profesorů včetně pana Johna Everetta Millaise se shromáždili v kanceláři pana Burchetta, aby ji uvítali. Darovali jí koženou uměleckou brašnu s jejími iniciálami a pronesli mnoho uvítacích proslavů. Pan Boehm tam nebyl,

ale věděla, že se s ním brzy uvidí. Učil v první ze dvou pátečních hodin, na které byla zapsána. Ve druhé, odpolední lekci vyučoval pan Burchett kreslení a měla tam chodit spíš proto, aby řediteli prokázali úctu, když mu dovolí učit členku královské rodiny, ale Louise proti tomu nic nenamítala. Pan Burchett podobně jako mnoho význačných umělců bezpochyby doufal, že mu mamá oplátkou za loajální služby udělí nějaký titul, ale Louise na tom nezáleželo a doufala, že dostane to, co chce. Byla jednoduše vděčná, že se jí splnil sen.

„A jsme tady.“ Mary se zastavila přede dveřmi ze dřeva a mléčného skla a naposledy se obrátila k Louise jako její učitelka. „Tam uvnitř na vás čeká nový svět.“

„Jak vám můžu poděkovat za všechno, co jste pro mě udělala?“

„Tím, že dokážete velké věci.“ Mary položila ruku na kliku. „Jste připravená?“

„Jsem.“ Louise trochu posunula tuhý kožený popruh, který se jí zařezával do ramene. Připadalo jí, že spolu s Mary za sebou nechává kus své minulosti.

„Hodně štěstí.“ Mary otevřela dveře a Louise vešla sama do třídy.

Jakmile překročila práh, všechen hovor utichl. Muži různé výšky a váhy, sedící u stojanů uspořádaných vpředu v místnosti do půlkruhu, při příchodu ženy vstali. Znovu ji uvítalo stejně hrozivé ticho, jemuž čelila ve Sněmovně lordů, zvědavé pohledy a výraz otevřeného pohrdání přinejmenším dvou mužů. Všichni zjevně nebyli nadšeni její přítomností. Netušila, jak by v ní tihle lidé někdy mohli vidět víc než královskou vetřelkyni.

Mezi vousatými džentlmeny v tmavých oblecích se vpředu vyjímalá jediná žena, jejíž přítomnost byla stejně tak dráždivá jako vítaná. Louise ve třídě nebude jediná studentka, ale její postavení tu mladou ženu donutilo stoupnout si, což ještě víc rozšířilo už i tak širokou propast mezi nimi.

Louise zamířila k volné židli vedle ní, odložila pomůcky a podala ženě ruku. „Jsem Její královská Výsost princezna Louise. Ráda vás poznávám.“

Žena vykulila tmavě hnědé oči stejně jako ostatní kolem nich. Nebyla o moc starší než Louise, černé vlasy měla vzadu stáhnuté do pevného copu a spánky jí lemovaly jemné lokýnky. Hranatý obličej zjemňovala kulatá líčka a ofina táhnoucí se přes čelo. Prohlížela si Louise vlídněji než pán ve špatně padnoucím hnědém obleku, který zaujímal místo vedle Louise z druhé strany.

Jeho pohled působil ještě mrazivěji než lezavý dubnový chlad prostupující kamennou učebnu.

Louisina ruka visela rozpačitě ve vzduchu, zatímco se na ně všichni dívali a čekali, až žena udá tón, jak se k nově příchozí budou chovat. Louise také vyčkávala, v duchu si přála, aby se jí nepotila dlaň, a málem si úlevou oddechla, když jí žena konečně stiskla ruku a pevně jí potřásla. „Slečna Henrietta Montalbová. Vítejte, jsme rádi, že vás tady máme.“

Odfrknutí studenta z druhé strany Louise sdělovalo, že všichni pocity slečny Montalbové nesdílejí.

Louise si ho nevšímala. „Nejste dcera pana Anthonyho Montalby?“ zeptala se.

Žena pustila její ruku a oči se jí rozzářily údivem. „Ano, jsem.“

„Znám jeho dílo.“ Louise si na stojanu přichystala pomůcky tak, jak je měla připravené slečna Montalbová, a posadila se. „Četla jsem jeho Fairy Tales from All Nations. Je to velice moudrá kniha.“

Užaslý nádech ostatních málem zkroutil okraj Louisina kreslicího papíru. Pokud žasnou nad tím, že čte učené knihy, budou ještě mnohem udivenější, až ji uvidí skutečně pracovat.

Chystala se něco dodat, ale vtom se dveře otevřely a dovnitř vešel pan Boehm. Studenti uctivě povstali a Louise se k nim připojila, čímž přitáhla další zvědavé pohledy studentů udivených, že někdo z její společenské vrstvy vzdává hold neurozenému člověku. Byla to další neúprosná připomínka jejího a jejich postavení, kterou musela překlenout, pokud doufala, že si najde přátele.

Pan Boehm ráznými kroky zaujal místo vpředu, impozantní v tmavomodrém obleku, zvýrazňujícím jeho modré oči. Byly trochu přimhouřené, ale čišela z nich přímota a naprostá vážnost beze stopy lesku, jaký se v nich zračil před časem na děkanství. Prohlížel si své žáky, jako by se někdo díval na šperk předtím, než ho koupí, vážný a věcný, zejména když spočinul pohledem mezi Louise a slečnou Montalbovou.

„Vaše královská Výsosti,“ pozdravil ji s úklonou, v jeho dnešních způsobech však nezůstala ani špetka rozverného humoru, jaký projevil, když spolu mluvili poprvé.

„Slečna Sasko-Kobursko-Gothajská, prosím,“ opravila ho zdvořile. „Chci, abyste se mnou jednal jako s ostatními studenty.“

„Jak si přejete,“ odpověděl a zaujal místo vpředu vedle busty zahalené plachtou. Louise jeho nápadná strohost nepřekvapila, na děkanství se také nerozpakoval dávat své názory otevřeně najevo. „Dobré ráno, já jsem profesor Boehm a v tomto semestru vás budu vyučovat sochařskou práci s hlinou, mramorem a terakotou, která je oblíbená v Paříži a většina z vás ji pravděpodobně nezná. Začneme studiem různých děl z umělecké sbírky zdejšího muzea. Podívejme se, co nám pro dnešek zapůjčili.“ Profesor Boehm odhrnul plachtu a odhalil mramorovou bustu. „Papež Klement XII. od Edmé Bouchardona. Skicujte.“

Učebnou se chvíli ozývalo šustění papíru a pak už jen tiché tahy tužkou. Louise následovala příklad ostatních a kreslila bustu.

„Monsieur Bouchardon zachytil a ztvárnil papežovy vrásky i záhyby jeho mozzetty, čímž do kamene vnesl život a osobnost.“ Profesor Boehm mluvil čistým, silným hlasem, který se zvučně nesl místností s vysokým stropem, když přecházel od jednoho stojanu ke druhému a prohlížel si práci studentů. „Realismus se projevuje v detailech oblečení a lidské podoby. Soustředte se víc na svaly a strukturu obličeje, pane Waterhousi.“

„Ano, pane,“ odpověděl v zadní části místnosti pohledný mladý muž se světle hnědými vlasy a plnými tvářemi.

„Sochaři musí mít důkladné znalosti o šlachách a svalech a o tom, jak tvarují kůži, tělo a vzhled.“

Louise zkoumala ochablou a svěšenou kůži pod papežovými očima a snažila se ji věrně napodobit tak, jak jí to vštěpoval její bývalý učitel umění William Leitch. Driloval s ní techniku, až dokázala nakreslit krajinu přesně tak, jak ji viděla. Jeho přístup se velmi lišil od Edwarda Corboulda, který u portrétů a panoramat krajiny doporučoval popustit uzdu fantazii.

„Věrná reprodukce, slečno Sasko-Kobursko-Gothajská,“ poznamenal profesor Boehm za jejími zády.

„Děkuju.“ Louise se vsedě napřímila, potěšená pochvalou a zemitou vůní santalového dřeva, která se mísila s vůní lněného oleje ulpívající ve vzduchu.

„Ale vašemu portrétu na rozdíl od výtvoru slečny Montalbové chybí život.“ Ukázal kývnutím hlavy na její skicu a slečna Montalbová se skromně zaklonila, aby Louise na její práci lépe viděla.

„Je zřetelně vidět, že rozumí, jak svaly a šlachy formují obličej, a u vás je zjevné, že máte v tomto směru nedostatky. Doporučuji vám studovat učeb-

nice anatomie, nejlépe německé. Pomohou vám vyplnit mezery ve vzdělání.“

„Ano, profesore Boehme.“

Šel dál a Louise se zamračila na svou skicu. Konečně pochopila, proč nedokázala správně vytvarovat matčiny tváře nebo Arthurův nos. Měla ty nejlepší učitele umění, ale nikdo z nich si netroufl poskytnout jí zemitější základy, bezpochyby na matčinu žádost. Věděla, že bude obtížné sehnat učebnice anatomie tak, aby se to mamá nedozvěděla, ale musela je získat.

„Anatomii byste měli studovat všichni, i kdybyste se domnívali, že už máte solidní znalosti,“ prohlásil profesor Boehm. „Až budeme za několik týdnů kreslit podle živé předlohy, bude to neocenitelné pro správné ztvárnění nahého lidského těla.“

Téměř všechny tužky znehybněly včetně Louisiny.

Vousatý muž vzadu, který se tvářil pohrdavě, když Louise vstoupila do učebny, zalpal po dechu. „Jistě nemáte v úmyslu nechat nás studovat živou předlohu ve smíšené třídě.“

„Ano, pane Allene, mám. Nemůžete tento důležitý aspekt vaší výuky vynechat jen kvůli přílišné choulostivosti. A teď s těmi z vás, kdo mají odolnější povahu, probereme kardinálovy propadlé tváře.“

Louise dělalo potíže soustředit se na instrukce profesora Boehma. Místo aby se věnovala zachycení stínů, jimiž mramorové tváři dodá její rysy, dělala se matčiny reakce na kreslení nahých těl. Kdyby se o tom mamá dozvěděla, zakázala by jí školu ještě rychleji, než když odháněla Beatrice při hovorách o manželství. Mamá měla všude v domácnosti zvědy, dostat dopis, aniž by se o tom doslechla, bylo skoro nemožné. Louise doufala, že tady není nikdo pověřen úkolem podávat o ní zprávy. I kdyby ano, měla v úmyslu těšit se z této výuky co nejdéle.

„Procvičujte se, studujte a snažte se ovládnout své dovednosti, pěstujte hluboce zakořeněnou touhu po umění, prýšticí z vaší duše, abyste měli sílu a důvod pokračovat, přestože se zřídka kdy dočkáte uznání,“ kladl jim profesor Boehm na srdce, když se v závěru lekce na všech stojanech objevila téměř hotová kresba kardinála. „Umělci to mnohdy vzdají spíš z nouze o úspěch než kvůli nedostatku přirozeného talentu, který máte všichni, ale pokud umělec nerozvíjí své nadání nebo nezbytnou pracovní morálku, zjistí, že ho předstihnou ti, kdo jsou méně talentovaní, avšak odhodlanější. Čím

víc se budete zlepšovat, tím víc se vám naskytne příležitostí včetně šance předvést se v příštím roce na výstavě Královské akademie. Máte v úmyslu předložit nějaký výtvar ke zvážení, pane Morgane?”

„Ano, pane,“ odpověděl podsaditý, světlolvasý mladý muž sedící vedle pana Waterhousea.

„A vy, pane Harbutte?”

„Ano, pane,“ řekl muž vedle Louise s velkým odhodláním.

„A vy, slečno Sasko-Kobursko-Gothajská?”

„Ano, profesore Boehme.“

„Dobrá.“ Nadzvednutý koutek úst pod jeho knírem byl výmluvnější než jediné slovo.

„Královská výhoda pomůže,“ zabručel pan Harbutt dost hlasitě, aby to slyšela většina studentů i Louise.

Všichni se na ni rázem podívali a očekávali, že vykřikne: „Setněte mu hlavu!“ Neudělala nic, čím by si zasloužila hněv pana Harbutta, ale kdyby reagovala, nic by tím nezískala. Přenechala dohled nad kázní profesorovi Boehmovi.

„Královské privilegium nikomu úspěch nezajistí, jenom utlumí kritiky, kteří nejsou tak odvážní jako pan Harbutt při vyjádření nepřikrášleného názoru na královskou ctižádost,“ prohlásil profesor Boehm.

Teď už si Louise opravdu přála, aby byl někdo o hlavu kratší, ale po mnoha letech královské výchovy uměla mlčet a nedat najevo, že v ní všechno vře. O co mu jde? Nejdřív ji na děkanství povzbuzoval a teď panu Harbuttovi dovolí, aby se jí při výuce posmíval! Pokud se k ní nebude slušně chovat profesor Boehm, neudělají to ani ostatní a všechny naděje, že si najde přátele, se rovnou rozplynou. Po výuce mu tohle poví.

Venku začaly četné londýnské kostelní zvony odbíjet poledne.

„To je pro dnešek vše,“ prohlásil profesor Boehm. „Budeme v naší diskusi o struktuře těla a řasení pokračovat příští týden.“ Ráznými kroky vyšel z učebny, aniž by třeba jen krátce pohlédl na kohokoli včetně Louise.

Tolik k úmyslu promluvit s ním.

Studenti si posbírali věci a po dvou nebo po třech tiše odcházeli.

Pan Harbutt na ni při balení svých omšelých pomůcek dál vrhal hněvivé pohledy a pak se připojil k panu Allenovi. „Slyšel jsem, že paní Thornycroftová přemluvila pana Burchetta, aby netrval na náležitostech.“

„Kéž bych měl takový vliv, ale nám štěstí tolik nepřeje,“ odpověděl pan Allen, než vyšli ze dveří.

Louise předstírala, že je neslyší, a ukládala nové tužky a krásný kreslicí papír do brašny od pana Burchetta. Příští týden si přinese staré opotřebované věci, ušmudlané skicáky a polámané tužky. Nemusí spolužákům otloukat o hlavu své postavení.

„Nevšímejte si jich. Závídí vám,“ chlácholila ji slečna Montalbová.

„Má pravdu. Přijali mě bez ohledu na požadavky a podmínky.“

„Nejste ze studentů první, komu udělili výjimku. A nebudete poslední.“

„Profesor Boehm evidentně sdílí názory s panem Harbuttem.“

„Určitě měl dobrý důvod nepokárat pana Harbutta za hrubost. Profesor Boehm bývá odměřený, ale není krutý.“

„Jednoduše upřímný.“

„Až moc,“ zasmála se slečna Montalbová a Louise se bezděky usmála. „Je to jeho způsob jak oddělit seriózní studenty od těch, kteří to berou jako hobby. Ti, kdo neunesou jeho kritiku nebo se z ní nepoučí, dlouho nevydrží.“

„Chápu. Díky za povzbuzení a rady.“

„Není zač. My studentky musíme stát při sobě. Totiž...“ Slečna Montalbová si upravila vysoký krajkový límec, nervózní jako mnozí z těch, kdo se s Louise setkali, chovali se k ní jako ke komukoli jinému a pak si vzpomněli na svoje a její postavení.

„Ano, musíme. Těším se na další hodinu.“

„Zatím.“ Slečna Montalbová udělala pukrle a pak odběhla a srovnala krok s panem Waterhousem a panem Morganem, s nimiž, jak bylo zřejmé, měla záviděníhodně dobré vztahy.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, Louise usedla na židli, vděčná za ticho, které se jí současně přičilo. Při ranním uvítání se nikdo, ani ona, nezamyslel nad tím, co by mohla dělat mezi výukou. Mary byla pryč, lekce u pana Burchetta začínala až za hodinu a půl a Sybil dorazí, aby ji doprovodila na nádraží, až tady bude hotová. Mohla by sejít dolů a skicovat v galerii nebo se najít v jedné ze tří zdejších místností s občerstvením, ale nechtěla tam sedět sama a tvářit se, jako by si jí ostatní studenti nevšíмали a nešeptali si o ní. Mohla by pozvat pana Burchetta, ať se k ní připojí, ale jen by tím podnítila jeho pochlebování a dokázala lidem jako pan Harbutt, že je tady kvůli tomu, kým je, a ne kvůli tomu, co umí.

„Když můžu pracovat, nepotřebuju jíst,“ sdělila kardinálovi, vybalila pomůcky a upevnila na stojan další kreslicí papír. Kázeň u jídelního stolu odvrátila hannoverskou korpulentnost, která její rodinu pronásledovala. Pomůže jí dokázat všem, že si zaslouží tady být.

Přeložila Blažena Kukulišová